КОНВЕНЦИЈА САВЕТА ЕВРОПЕ
О МАНИПУЛИСАЊУ СПОРТСКИМ ТАКМИЧЕЊИМА

Преамбула

Државе чланице Савета Европе и друге потписнице ове Конвенције,

Узимајући у обзир чињеницу да је циљ Савета Европе да се постигне веће јединство између његових чланица;

Узимајући у обзир Акциони план Трећег самита шефова држава и влада Савета Европе (Варшава, 16-17. маја 2005) којим се препоручује наставак активности Савета Европе које служе као референце у области спорта;

Узимајући у обзир потребу да се даље развије заједнички европски и глобални оквир за развој спорта, на основу појма плуралистичке демократије, владавине права, људских права и спортске етике;

Свесне да свака држава и свака врста спорта у свету може бити погођена манипулисањем спортским такмичењима и истичући да ова појава, као глобална претња интегритету спорта, изискује глобални одговор којем подршку морају пружити и државе које нису чланице Савета Европе;

Изражавајући своју забринутост због укључености криминалних активности, а посебно организованог криминала, у манипулисање спортским такмичењима и његову транснационалну природу;

Позивајући се на Конвенцију о заштити људских права и основних слобода (1950, ETC бр. 5) и њене протоколе, Европску конвенцију о насиљу и недоличном понашању гледалаца на спортским приредбама, посебно на фудбалским утакмицама (1985, ETC бр. 120), Европску конвенцију против допинговања у спорту (1989, ETC бр. 135), Кривичноправну конвенцију о корупцији (1999, ETC бр. 173) и Конвенцију Савета Европе о прању, тражењу, заплени и одузимању прихода стечених криминалом и о финансирању тероризма (2005, ЦЕТС, бр. 198);

Подсећајући на Конвенцију Уједињених нација о борби против транснационалног организованог криминала (2000) и њен Протокол;

Подсећајући такође на Конвенцију Уједињених нација против корупције (2003);

Подсећајући на значај ефикасне истраге кривичних дела без неоправданих одлагања у оквиру својих надлежности;

Подсећајући на кључну улогу Међународне криминалистичке полицијске организације (Интерпол) у олакшавању ефикасне сарадње између органа за спровођење закона поред сарадње у правосуђу;

Истичући да спортске организације имају одговорност да открију и санкционишу манипулисања спортским такмичењима која изврше лица под њиховом надлежношћу;

Уважавајући резултате који су већ постигнути у борби против манипулисања спортским такмичењима;

Уверене да ефикасна борба против манипулисања спортским такмичењима изискује повећану, брзу, одрживу и функционалну националну и међународну сарадњу;

Узимајући у обзир Препоруке Комитета министара државама чланицама РЕЦ(92)13 рев. о ревидираној Европској повељи спорта; ЦМ/РЕЦ(2010)9 о ревидираном Кодексу спортске етике; Рец(2005)8 о начелима добре управе у спорту и ЦМ/Рец(2011)10 о промовисању интегритета спорта у борби против манипулисања резултатима, конкретно намештању утакмица;

У складу са радом и закључцима следећих конференција:

- 11. Конференција министара спорта Савета Европе одржана у Атини 11. и 12. децембра 2008. године;

- 18. Неформална конференција министара спорта Савета Европе (Баку, 22. септембар 2010.) о промовисању интегритета спорта у борби против манипулисања резултатима (намештање утакмица);

- 12. Конференција министара спорта Савета Европе (Београд, 15. март 2012.) посебно у смислу израде нацрта новог међународног правног инструмента за борбу против манипулисања спортским резултатима;

- 5. Међународна конференција УНЕСКО-а за министре и високе званичнике надлежне за физичко образовање и спорт (МИНЕПС 5);

Уверене да дијалог и сарадња међу државним органима, спортским организацијама, организаторима такмичења и оператерима спортског клађења на националном и међународном нивоу на основу узајамног поштовања и поверења представљају суштину у налажењу ефикасних заједничких одговора на изазове које намеће проблем манипулисања спортским такмичењима;

Препознајући да је спорт, заснован на фер и равноправном такмичењу, по својој

природи непредвидив и да захтева снажно и ефикасно супротстављање неетичким праксама и понашању у спорту;

Истичући своје уверење да је доследна примена начела доброг управљања и етике у спорту значајан чинилац у пружању помоћи у искорењивању корупције, манипулисања спортским такмичењима и другим облицима злоупотребе у спорту;

Уважавајући да су спортске организације, у складу са начелом аутономије спорта, одговорне за спорт и да имају саморегулаторну и дисциплинску надлежност у борби против манипулисања спортским такмичењима, али да државни органи штите интегритет спорта, где је то сврсисходно;

Прихватајући то да развој активности спортског клађења, нарочито нелегалног спортског клађења, повећава ризик од ових манипулисања;

Узимајући у обзир да манипулисања спортским такмичењима могу, али и не морају бити повезана са спортским клађењем, као и са кривичним делима, али да се манипулисања морају решавати у сваком случају;

Узимајући у обзир дискрециона права држава потписница, у оквиру важећег закона, код доношења одлука о политикама спортског клађења,

Договориле су следеће:

Поглавље I – Сврха, водећа начела, дефиниције

Члан 1 – Сврха и главни циљеви

1. Сврха ове Конвенције је борба против манипулисања спортским такмичењима како би се заштитио интегритет спорта и спортска етика у складу са начелом аутономије спорта.

2. С тим у вези, главни циљеви ове Конвенције су:

   а. спречавање, откривање и санкционисање националних и транснационалних манипулисања националним и међународним спортским такмичењима;

   б. промовисање националне и међународне сарадње у борби против манипулисања спортским такмичењима надлежних државних органа, као и организација укључених у спорт и спортско клађење.

Члан 2 – Водећа начела

1. Борба против манипулисања спортским такмичењима обезбеђује поштовање, између осталог, следећих начела:

   а. људских права;

   б. законитости;

   в. пропорционалности;

   г. заштите приватног живота и података о личности.

Члан 3 – Дефиниције

У сврху ове Конвенције:

1. „Спортско такмичење" представља сваки спортски догађај организован у складу са правилима које је утврдила спортска организација која се налази на листи Комитета за праћење конвенције у складу са чланом 31.2 и који је признала међународна спортска организација односно, тамо где је то адекватно, друга надлежна спортска организација.

2. „Спортска организација" је свака организација која управља спортом или једним одређеним спортом и која се налази на листи коју је усвојио Комитет за праћење конвенције у складу са чланом 31.2 као и њене континенталне и националне повезане организације, уколико постоје.

3. „Организатор такмичења" значи сваку спортску организацију или друго лице, без обзира на његову правну форму, која организује спортска такмичења.

4. „Манипулисање спортским такмичењима" је намеран чин, радња или пропуст које има за циљ непрописно мењање резултата или тока спортског такмичења како би се уклониле целокупна или делимична непредвидљивост спортских такмичења ради стицања неправичне предности за себе или за друге.

5. „Спортско клађење" подразумева било које клађење уз улагање новчане вредности у ишчекивању награде новчане вредности, које зависи од будућег неизвесног исхода који се доводи у везу са спортским такмичењем. Конкретно:

   а. „Нелегално спортско клађење" представља било коју активност спортског клађења чија врста или оператер нису дозвољени према важећем закону који се односи на простор на коме се налази корисник;

б. „Нерегуларно спортско клађење” представља било коју активност спортског клађења која није у складу са уобичајеним или очекиваним тржишним обрасцима или се тиче спортског такмичења чији ток има неуобичајене карактеристике;

в. „Сумњиво спортско клађење” представља било коју активност спортског клађења која, према поузданим и доследним доказима, делује повезана са манипулисањем спортским такмичењем на које се односи.

6. „Актер такмичења” представља свако физичко или правно лице које припада једној од следећих категорија:

а. „спортиста” значи свако лице или групу лица који учествују у спортском такмичењу;

б. „пратеће особље спортиста” су тренери, менаџери, агенти, особље тима, тимски званичници, медицинско или парамедицинско особље, који раде са или третира спортисте који учествују у такмичењу или се припремају за спортско такмичење, као и сва остала лица која раде са спортистима;

в. „званичник” је било које лице које је власник, акционар или власник удела, руководилац или члан особља ентитета који организују и промовишу спортска такмичења, као и судије, чланови жирија и друга акредитована лица. Овај појам обухвата руководиоце и особље међународне спортске организације или, где је адекватно, другу надлежну спортску организацију која подржава такмичење.

7. „Инсајдерска информација” представља информацију која се односи на било које такмичење коју лице поседује због положаја који има у односу на спортско такмичење, не рачунајући информације које су већ објављене или су познате, лако доступне заинтересованим члановима јавности или обелодањене у складу са правилима и уредбама које регулишу релевантно такмичење.

Поглавље II – Превенција, сарадња и друге мере

Члан 4 – Домаћа координација

1. Свака Страна врши координацију политика и активности свих државних органа задужених за борбу против манипулисања спортским такмичењима.

2. Свака Страна, у оквиру своје надлежности, подстиче спортске организације, организаторе такмичења и оператере спортског клађења да сарађују у борби против манипулисања спортским такмичењима и, по потреби, поверава им спровођење релевантних одредби ове Конвенције.

Члан 5 – Процена ризика и управљање ризиком

1. Свака Страна – по потреби у сарадњи са спортским организацијама, оператерима спортског клађења, организаторима такмичења и другим релевантним организацијама – утврђује, анализира и процењује ризике у вези са манипулисањем спортским такмичењима.

2. Свака Страна подстиче спортске организације, оператере спортског клађења, организаторе такмичења и све остале релевантне организације да утврде поступке и правила за борбу против манипулисања спортским такмичењима и усвоје, где је то потребно, законе и друге мере потребне за ову сврху.

Члан 6 – Едукација и подизање свести

1. Свака Страна подстиче подизање свести, едукацију, обуку и истраживање како би се оснажила борба против манипулисања спортским такмичењима.

Члан 7 – Спортске организације и организатори такмичења

1. Свака Страна подстиче спортске организације и организаторе такмичења да усвоје и спроведу правила за борбу против манипулисања спортским такмичењима као и начела добре управе, која се, између осталог, односе на:

   а. Спречавање сукоба интереса, укључујући:
      - забрану актерима такмичења да се кладе на спортска такмичења у која су укључени;
      - забрану злоупотребе или ширења унутрашњих информација;

   б. Испуњавање уговорних или других обавеза од стране спортских организација и њихових придружених чланица;

   в. Захтевом актерима на такмичењима да одмах пријаве сваку сумњиву активност, случај, подстицај или приступ који се може сматрати кршењем правила против манипулисања спортским такмичењима.

2. Свака Страна подстиче спортске организације да усвоје и спроведу одговарајуће мере како би обезбедиле:

   а. Унапређено и ефикасно праћење тока спортских такмичења који су изложени ризику од манипулисања;

   б. Начин пријављивања, без одлагања, било којих сумњивих активности повезаних са манипулисањем спортским такмичењима релевантним државним органима или националној платформи;

   в. Ефикасне механизме за лакше обелодањивање свих информација које се тичу потенцијалних или стварних случајева манипулисања спортским такмичењима, укључујући адекватну заштиту за узбуњиваче;

   г. Постојање свести међу актерима такмичења, укључујући младе спортисте, о ризику од манипулисања спортским такмичењима и напорима у борби против истих, кроз едукацију, обуку и ширења информација;

   д. Именовање релевантних званичника за спортска такмичења, нарочито судија, у последњој могућој фази.

3. Свака Страна подстиче своје спортске организације и преко њих и међународне спортске организације да примењују посебне, ефикасне, пропорционалне и одвраћајуће дисциплинске санкције и мере за кршење њених унутрашњих правила против манипулисања спортским такмичењима, посебно оне из става 1. овог члана, као и да обезбеде узајамно признање и спровођење санкција које су изрекле друге спортске организације, нарочито у другим земљама.

4. Дисциплинска одговорност коју су успоставиле спортске организације не искључује кривичну, грађанску или административну одговорност.

Члан 8 – Мере које се тичу финансирања спортских организација

1. Свака Страна усваја законе или друге мере који су потребни како би се обезбедила одговарајућа транспарентност финансирања спортских организација које Стране финансијски подржавају.

2. Свака Страна разматра могућност пружања помоћи спортским организацијама у борби против манипулисања спортским такмичењима, укључујући финансирање одговарајућих механизама.

3. Свака Страна, где је то потребно, разматра ускраћивање финансијске

подршке или позива спортске организације да ускрате финансијску помоћ актерима такмичења који су санкционисани због манипулисања спортским такмичењима, током трајања санкције.

4. Где је то изводљиво, свака Страна ће предузети кораке ка ускраћивању дела или целокупне финансијске или друге подршке повезане са спортом свим спортским организацијама које ефикасно не примењују прописе за борбу против манипулисања спортским такмичењима.

Члан 9 – Мере које се односе на регулаторно тело за клађење или други надлежни орган или други орган

1. Свака Страна одређује једно или више одговорних органа, којима је према правном уређењу Стране поверено спровођење прописа о спортском клађењу и примена релевантних мера за борбу против манипулисања спортским такмичењима у вези са спортским клађењем, укључујући, где је то адекватно:

а. Благовремену размену информација са другим надлежним органима или националном платформом у вези са нелегалним, нерегуларним или сумњивим спортским клађењем као и кршењем правила из ове Конвенције или успостављених у складу са овом Конвенцијом;

б. Ограничавање понуде за спортско клађење, у складу са консултацијама са националним спортским организацијама и оператерима спортског клађења, нарочито искључивање спортских такмичења:

- која су осмишљена за оне млађе од 18 година; или
- код којих организациони услови и/или улози у спортском смислу нису адекватни;

в. Пружање информација о врстама и предметима производа спортског клађења организаторима такмичења унапред као подршка њиховим напорима да идентификују и управљају ризиком од спортских манипулисања у оквиру свог такмичења;

г. Системску употребу средстава плаћања у спортском клађењу, која омогућава да финансијски токови изнад износа који одреди свака Страна индивидуално, буду праћени, посебно по питању пошиљалаца, прималаца и износа;

д. Механизме, у сарадњи са или између спортских организација и, где је то изводљиво, оператерима спортског клађења, за спречавање актера такмичења да се кладе на спортским такмичењима када то представља кршење релевантних спортских правила или примењивог закона;

ђ. Суспендовање клађења, у складу са домаћим законом, на такмичењима за која су издата одговарајућа упозорења.

2 Свака Страна саопштава Генералном секретару Савета Европе назив и адресу надлежног органа или надлежних органа идентификованих у складу са ставом 1. овог члана.

Члан 10 – Оператери спортског клађења

1. Свака Страна усваја законске или друге мере које су потребне за спречавање сукоба интереса и злоупотребе инсајдерских информација од стране физичког или правног лица укљученог у пружање услуга спортског клађења, посебно кроз ограничења за:

а. Физичка и правна лица која пружају услуге спортског клађења да се кладе на сопствене услуге;

б. Злоупотребу положаја спонзора или сувласника спортске организације са циљем лакшег манипулисања спортским такмичењем или злоупотребе инсајдерских информација;

в. Актере такмичења који су укључени у састављање квота за клађење за такмичење у коме учествују;

г. Било којег оператера спортског клађења који контролише организатора или актера такмичења, као и било којег оператера спортског клађења којег контролише организатор или актер такмичења, да нуди опкладе за такмичење у које је укључен овај организатор односно актер такмичења.

2. Свака Страна подстиче своје операторе спортског клађења, и преко њих, међународне организације оператера спортског клађења да подижу свест међу својим власницима и запосленима о последицама и борби против манипулисања спортским такмичењима, кроз едукацију, обуке и ширења информација.

3. Свака Страна усваја законске или друге мере потребне за обавезивање оператера спортског клађења да без одлагања пријаве нерегуларно или сумњиво клађење регулаторном органу за клађење, другом одговорном органу или органима, или националној платформи.

Члан 11 – Борба против нелегалног спортског клађења

1. Како би се изборила са манипулисањем спортским такмичењима, свака

Страна истражује најприкладније мере за борбу против оператера нелегалног спортског клађења и разматра усвајање мера, у складу са примењивим законом релевантне надлежности, као што су:

а. Затварање или директно и индиректно ограничење приступа нелегалним оператерима за спортско клађење на даљину и затварање нелегалних оператера спортског клађења у земљи који су под надлежношћу Стране;

б. Блокирање финансијских токова између нелегалних оператера спортских клађења и корисника;

в. Забрана рекламирања нелегалних оператера спортског клађења;

г. Подизање свести потрошача о ризицима који се доводе у везу са нелегалним спортским клађењем.

Поглавље III – Размена информација

Члан 12 – Размена информација између надлежних државних органа, спортских организација и оператера спортског клађења

1. Без прејудицирања члана 14. свака Страна омогућава, на националном и међународном нивоу и у складу а својим домаћим законом, размену информација између релевантних државних органа, спортских организација, организатора такмичења, оператера спортског клађења и националних платформи. Конкретно, свака Страна се обавезује да успостави механизме за размену релевантних информација када такве информације могу да помогну у спровођењу процене ризика из члана 5. посебно кроз благовремено обезбеђивање информација организаторима такмичења о врстама и предмету производа клађења, или у покретању и спровођењу истрага или поступака који се тичу манипулисања спортским такмичењима.

2. На захтев, прималац ових информација ће у складу са домаћим законом и без одлагања обавестити организацију или надлежни органи који размењује информације о наставку ове комуникације.

3. Свака Страна истражује могуће начине за развој и унапређење сарадње и размене информација у контексту борбе против нелегалног спортског клађења из члана 11. ове Конвенције.

Члан 13 – Национална платформа

1. Свака Страна одређује националну платформу за решавање проблема

манипулисања спортским такмичењима. Национална платформа, у складу са домаћим законом, између осталог:

а. Служи као информативни центар, који прикупља и прослеђује информације које су релевантне за борбу против манипулисања спортским такмичењима релевантним организацијама и надлежним органима;

б. Координира борбу против манипулисања спортским такмичењима;

в. Прима, централизује и анализира информације о нерегуларним и сумњивим опкладама који се дају за спортска такмичења која се одигравају на територији Стране и, где је то адекватно, издаје упозорења;

г. Преноси информације о могућим кршењима закона или спортских правила из ове Конвенције државним органима или спортским организацијама и/или операторима спортског клађења;

д. Сарађује са свим организацијама и надлежним органима на националном и међународном нивоу, укључујући националне платформе других држава.

2. Свака Страна саопштава Генералном секретару Савета Европе назив и адресе националне платформе.

Члан 14 – Заштита података о личности

1. Свака Страна усваја законске и друге мере које су потребне да се обезбеди да све активности усмерене против манипулисања спортским такмичењима буду усклађене са релевантним националним и међународним законима и стандардима за заштиту података о личности, нарочито при размени информација покривених овом Конвенцијом.

2. Свака Страна усваја законске или друге мере неопходне да гарантују да ће државни органи и организације обухваћене овом Конвенцијом предузети потребне мере како би осигурале да се, када се лични подаци скупљају, обрађују и размењују, без обзира на природу ових размена, води рачуна о принципима законитости, адекватности, релевантности и тачности, као и о безбедности података и правима субјеката података.

3. Свака Страна обезбеђује у својим законима да државни органи и организације обухваћени овом Конвенцијом размењују податке у сврху ове Конвенције тако да то не превазилази неопходни минимум за остваривање потреба размене.

4. Свака Страна позива различите државне органе и организације обухваћене овом Конвенцијом да пруже потребна техничка средства како би се осигурала безбедност размењених података и гарантовала њихова поузданост и интегритет, као и доступност и интегритет система за размену података и идентификација њихових корисника.

Поглавље IV – Материјално кривично законодавство и сарадња на спровођењу

Члан 15 – Кривична дела која су повезана са манипулисањем спортским такмичењима

1. Свака Страна се стара да њени закони омогућавају кривичне санкције за манипулисање спортским такмичењима када исто укључује присилу, корупцију или превару, на начин који је дефинисан домаћим законодавством.

Члан 16 – Прање новца од прихода стеченог кривичним делима која се односе на манипулисање спортским такмичењима

1. Свака Страна усваја законске или друге мере које су потребне за прописивање као кривичног дела у домаћем закону вршење дела из члана 9. ставова 1. и 2. Конвенције о прању, тражењу, заплени и конфискацији прихода стечених криминалом и о финансирању тероризма (2005, ЦЕТС бр. 198), у члану 6. ставу 1. Конвенције Уједињених нација против транснационалног организованог криминала (2000), или у члану 23. ставу 1. Конвенције Уједињених нација против корупције (2003), под условима поменутим у њима, када је предикатно кривично дело које је довело до прихода једно од оних поменутих у члановима 15. и 17. ове Конвенције, а свакако у случају принуде, корупције и преваре.

2. При одређивању дела која представљају предикатно кривично дело наведено у ставу 1. свака Страна може да одлучује, у складу са домаћим законом, на који начин ће одредити та дела и природу свих појединих елемената који их чине тежим.

3. Свака Страна разматра укључивање манипулисања спортским такмичењима у свој превентивни оквир за спречавање прања новца тако што тражи од оператера спортског клађења да са пажњом испуњавају обавезу провере корисника, воде евиденцију и поштују обавезу извештавања.

Члан 17 – Помагање и подстрекивање

1. Свака Страна усваја законске и друге мере које су неопходне да се помагање и подстрекивање на извршења било ког кривичног дела из

члана 15. ове Конвенције пропишу као кривична дела према домаћем закону, када се почине намерно.

Члан 18 – Корпоративна одговорност

1. Свака Страна усваја законске или друге мере које су неопходне како би се правна лица могла сматрати одговорним за дела из чланова 15-17. ове Конвенције, почињена у њихову корист од стране неког физичког лица, које делује било самостално или као члан органа правног лица, које има водећу позицију у правном лицу, на основу:

   а. заступања правног лица;

   б. овлашћења да доноси одлуке у име правног лица;

   в. овлашћења да врши контролу у правном лицу.

2. Сходно правним начелима Стране, одговорност правног лица може бити кривична, грађанска или административна.

3. Осим у већ поменутим случајевима у ставу 1. свака Страна предузима потребне мере како би се обезбедило да се правно лице може сматрати одговорним када је недостатак надзора или контроле од стране физичког лица из става 1. учинио могућим извршења кривичног дела из чланова 15-17. ове Конвенције, а у корист тог правног лица, од стране физичког лица које делује у оквиру истог.

4. Ова одговорност не прејудицира кривичну одговорност физичких лица која су починила прекршај.

Поглавље V – Надлежност, кривични поступак и мере спровођења

Члан 19 – Надлежност

1. Свака Страна усваја законске и друге мере која су неопходне за успостављање надлежности над кривичним делима из чланова 15-17. ове Конвенције, када су извршена:

   а. на њеној територији; или

   б. на броду који носи њену заставу; или

   в. на ваздухоплову који је регистрован по њеном закону; или

   г. од стране њеног држављанина или лица које има боравиште на њеној територији.

2. Свака држава или Европска унија може, у било којем тренутку потписивања или депоновања инструмента ратификације, прихватања или одобрења, изјавом коју пошаље Генералном секретару Савета Европе, да задржи право да не примењује, или да примењује само у одређеним случајевима или под одређеним околностима, правила надлежности одређена у ставу 1. тачка г. овог члана.

3. Свака Страна предузима неопходне законске или друге мере како би успоставила надлежност над кривичним делима из чланова 15-17. ове Конвенције у случају када је наводни починилац присутан на њеној територији и не може бити изручен другој Страни по основу држављанства.

4. Када више Страна полажу надлежност над наводним кривичним делима из чланова 15-17. ове Конвенције, те Стране ће, где је то адекватно, консултовати једна другу како би установиле најадекватнију надлежност за сврху кривичног гоњења.

5. Без прејудицирања општих правила међународног права, ова Конвенција не искључује било коју другу кривичну, грађанску и административну надлежност коју Страна остварује у складу са домаћим правом.

Члан 20 – Мере за обезбеђивање електронских доказа

1. Свака Страна усваја законске или друге мере како би обезбедила електронске доказе, између осталог, путем брзог преузимања и чувања ускладиштених компјутерских података, брзог преузимања, чувања и обелодањивања података о саобраћају, производним налозима, тражења и заплене складиштених компјутерских података, прикупљања података о саобраћају у реалном времену и пресретања садржаја података, у складу са домаћим законом, када врши истрагу кривичних дела из чланова 15-17. ове Конвенције.

Члан 21 – Мере заштите

1. Свака Страна разматра усвајање законских мера потребних за пружање ефикасне заштите за:

   а. лица која, у доброј вери и на основу разумних основа, пружају информације о кривичним делима из чланова 15-17. ове Конвенције или на други начин сарађују са истражним органима или органима кривичног гоњења;

   б. сведоке који сведоче о овим кривичним делима;

   в. по потреби, чланове породица лица наведених у тачкама а и б.

Поглавље VI – Санкције и мере

Члан 22.– Кривичне санкције против физичких лица

1. Свака Страна усваја неопходне законске или друге мере како би осигурала да се кривична дела из чланова 15-17. ове Конвенције, када их почини физичко лице, буду кажњиви ефикасним, пропорционалним и одвраћајућим санкцијама, укључујући новчане санкције, узимајући у обзир озбиљност прекршаја. Ове санкције подразумевају казне које укључују лишавање слободе које могу довести до екстрадиције, на начин који одређује домаћи закон.

Члан 23 – Санкције против правних лица

1. Свака Страна усваја потребне законске или друге мере како би осигурала да правна лица која се сматрају одговорна у складу са чланом 18. буду санкционисана ефикасним, пропорционалним и одвраћајућим санкцијама, укључујући новчане санкције и друге одговарајуће мере као што су:

   а. привремена или трајна забрана обављања привредне делатности;

   б. стављање под судски надзор;

   в. судски налог за ликвидацију.

Члан 24 – Административне санкције

1. Свака Страна по потреби усваја законске или друге мере у односу на дела која су кажњива у оквиру домаћег права и које су потребне за кажњавање за дела утврђена у складу са овом Конвенцијом ефикасним, пропорционалним и одвраћајућим санкцијама и мерама у поступку пред управним органима, у случају где може доћи до одлуке да се покрене поступак пред надлежним судом.
2. Свака Страна осигурава да се административне мере примењују. Ово може извршити регулаторни орган надлежан за клађење или други надлежни орган или органи, у складу са домаћим законом.

Члан 25 – Заплена и конфискација

1. Свака Страна предузима потребне законске или друге мере, у складу са домаћим правом, како би дозволила заплену и конфискацију:

   а. ствари, докумената и других инструмената који су коришћени или су планирани за коришћење, у извршењу кривичног дела из чланова 15-17. ове Конвенције;

б. прихода стечених тим делима, или имовине у вредности тих прихода.

Поглавље VII – Међународна сарадња у судским и другим питањима

Члан 26 – Мере у циљу међународне сарадње у кривичним питањима

1. Стране сарађују у складу са одредбама ове Конвенције и у складу са релевантним важећим међународним и регионалним инструментима и аранжманима договореним на бази јединственог или реципрочног законодавства и у складу са домаћим законом, у најширем могућем обиму у сврху истраге, кривичног гоњења и судских поступака у вези са прекршајима чланова 15-17. ове Конвенције, укључујући заплену и конфискацију.

2. Стране сарађују у најширем могућем обиму, у складу са релевантним важећим међународним, регионалним и билатералним споразумима о изручењу и узајамној помоћи у кривичним питањима и у складу са домаћим законом, у вези са кривичним делима из чланова 15-17. ове Конвенције.

3. У питањима међународне сарадње, када је услов двострука кривична одговорност, сматраће се да је услов испуњен без обзира на то да ли закони државе којој је упућен захтев стављa то кривично дело у исту категорију кривичних дела или користи исти термин за то кривично дело као и држава која упућује захтев, уколико понашање које је у основи кривичног дела за који се тражи узајамна правна помоћ или изручење представља кривично дело по законима обе државе.

4. Уколико Страна која изручује или пружа правну помоћ у кривичним питањима који као услов имају постојање уговора, прими захтев за изручење или правну помоћ у кривичним питањима од Стране са којом нема закључен такав уговор, она може, поступајући у потпуности у складу са својим обавезама према међународном праву и условима из домаћег права, сматрати ову Конвенцију правном основом за изручење или пружање узајамне правне помоћи у кривичним питањима у вези са кажњивим делима из чланова 15-17. ове Конвенције.

Члан 27 – Остале мере међународне сарадње у области превенције

1. Свака Страна ће настојати да интегрише, где је то прикладно, превенцију и борбу против манипулисања спортским такмичењима у програме помоћи у корист трећих држава.

Члан 28 – Међународна сарадња са међународним спортским организацијама

1. Свака Страна, у складу са својим домаћим правом, сарађује са међународним спортским организацијама у борби против манипулисања спортским такмичењима.

Поглавље VIII – Праћење

Члан 29 – Пружање информација

1. Свака Страна ће достављати Генералном секретару Савета Европе на једном од званичних језика Савета Европе, све релевантне информације које се тичу законских и других мера које је предузела ради испуњења одредби ове Конвенције.

Члан 30 – Комитет за праћење конвенције

1. За потребе ове Конвенције, успоставља се Комитет за праћење Конвенције.

2. Свака Страна може бити заступљена у Комитету за праћење Конвенције са једним или више делегата, укључујући представнике државних органа задужених за спорт, представнике органа за спровођење закона или представника регулаторних тела за клађење. Свака Страна потписница има један глас.

3. Парламентарна скупштина Савета Европе као и друге међувладине комисије Савета Европе, именоваће представника Комитета за праћење Конвенције како би допринеле мултисекторском и мултидисциплинарном приступу. Комитет за праћење Конвенције може, по потреби, да позове, једногласном одлуком, сваку државу која није потписница Конвенције, међународну организацију или орган, као посматрача на састанцима. Тако одређени представници учествују на састанцима Комитета за праћење Конвенције без права гласа.

4. Састанке Комитета за праћење Конвенције сазива Генерални секретар Савета Европе. Први састанак се одржава чим буде могуће, а у сваком случају у року од једне године након ступања на снагу Конвенције. Остали састанци се организују кад год то затражи најмање једна трећина Страна или Генерални секретар.

5. У складу са одредбама ове Конвенције, Комитет за праћење Конвенције сачињава и консензусом усваја пословник о раду.

6. Генерални секретар Савета Европе помаже Комитету за праћење Конвенције у вршењу његових функција.

Члан 31 – Функције Комитета за праћење Конвенције

1. Комитет за праћење Конвенције одговоран је за праћење спровођења ове Конвенције.

2. Комитет за праћење Конвенције усваја и мења листу спортских организација из члана 3.2 и уједно обезбеђујући да иста буде објављена на одговарајући начин.

3. Комитет за праћење Конвенције, конкретно:

   а. даје препоруке Странама у вези са мерама које треба предузети у сврху ове Конвенције, нарочито у вези са међународном сарадњом;

   б. где је то прикладно, даје препоруке Странама, након објављивања експланаторне документације и након претходног консултовања са представницима спортских организација и оператерима спортског клађења, посебно у вези са:

      - критеријумима које спортске организације и оператери спортског клађења треба да испуне како би имали користи од размене информација из члана 12.1. ове Конвенције;
      - другим начинима за унапређење оперативне сарадње између релевантних државних органа, спортских организација и оператера клађења, као што је наведено у Конвенцији;

   в. редовно обавештава релевантне међународне организације и јавност о активностима које се спроводе у оквиру ове Конвенције;

   г. припрема мишљење за Комитет министара о захтеву било које државе која није чланица Савета Европе да буде позвана од стране Комитета министара да потпише Конвенцију у складу са чланом 32.2.

4. Како би обављао своје функције, Комитет за праћење Конвенције може, на сопствену иницијативу, да организује састанак експерата.

5. Комитет за праћење Конвенције, уз претходну сагласност укључених Страна, организује посете Странама.

Поглавље IX – Завршне одредбе

Члан 32 – Потписивање и ступање на снагу

1. Ова Конвенција је отворена за потписивање државама чланицама Савета Европе, другим државама потписницама Европске конвенције о култури, чланицама Европске уније и државама које нису чланице, а које су учествовале у њеној изради или имају статус посматрача у Савету Европе.

2. Ова Конвенција је такође отворена за потписивање и другим државама које нису чланице Савета Европе на позив Комитета министара. Одлука да се позове држава која није чланица да потпише Конвенцију доноси се већином у складу са чланом 20. д Статута Савета Европе, и једногласном одлуком представника држава потписница које имају право чланства у Комитету министара, након консултовања са Комитетом за праћење Конвенције, када буде формиран.

3. Ова Конвенција је предмет ратификације, прихватања или одобрења. Инструменти ратификације, прихватања или одобрења депоноваће се код Генералног секретара Савета Европе.

4. Ова Конвенција ступа на снагу првог дана у месецу који следи након истека периода од три месеца од датума када пет потписница, укључујући најмање три државе Савета Европе, изразе свој пристанак да се обавежу Конвенцијом у складу са одредбама ставова 1, 2. и 3.

5. У погледу било које државе потписнице или чланице Европске уније која накнадно изрази свој пристанак да се обавеже овом Конвенцијом, Конвенција ће ступити на снагу првог дана у месецу који следи након истека периода од три месеца након датума изражавања свог пристанка да се обавезује Конвенцијом у складу са одредбама ставова 1, 2. и 3.

6. Уговорна страна која није чланица Савета Европе доприноси финансирању Комитета за праћење Конвенције на начин који ће одредити Комитет министара након консултације са том страном.

Члан 33 – Ефекти конвенције и однос са другим међународним инструментима

1. Ова Конвенција не утиче на права и обавезе Страна које проистичу из међународних мултилатералних конвенција које се тичу посебних тема. Конкретно, ова Конвенција не мења права и обавезе Страна које проистичу из других споразума који су претходно закључени у вези са борбом против допинга или у складу са циљем и сврхом ове Конвенције.

2. Ова Конвенција допуњује, где је то адекватно, важеће мултилатералне или билатералне уговоре између Страна, укључујући одредбе:

а. Европске конвенције о екстрадицији (1957, ETC бр. 24);

б. Европске конвенције о међусобном пружању правне помоћи у кривичним стварима (1959, ETC, бр. 30);

в. Конвенције о прању, тражењу, заплени и конфискацији прихода стечених криминалом (1990, ETC бр. 141);

г. Конвенцију Савета Европе о прању, тражењу, заплени и одузимању прихода стечених криминалом и о финансирању тероризма (2005, ЦЕТС бр. 198).

3. Потписнице Конвенције могу међусобно закључивати билатералне или мултилатералне споразуме о питањима из делокруга Конвенције како би допуниле или ојачале одредбе Конвенције или олакшале примену принципа из исте.

4. Уколико су две или више Страна већ закључиле споразум о питањима која се тичу ове Конвенције или су на други начин успоставиле однос у вези са тим питањима, оне и даље имају право да примењују тај споразум или да сходно томе уређују односе. Међутим, када Стране успоставе однос у вези са питањима из делокруга Конвенције на другачији начин него што је то дефинисано Конвенцијом, то треба да буде на начин који је доследан циљевима и принципима Конвенције.

5. Ништа у овој Конвенцији неће утицати на друга права, ограничења, обавезе и одговорности Страна.

Члан 34 – Услови и заштитне мере

1. Свака Страна ће обезбедити да успостављање, спровођење и примена надлежности и поступака из Поглавља II-VII буду предмет услова и мера заштите садржаних у њеном домаћем закону, који омогућавају адекватну заштиту људских права и слобода, укључујући права која проистичу из обавеза преузетих на основу Конвенције о заштити људских права и основних слобода, Међународног пакта о грађанским и политичким правима Уједињених нација из 1966. и других важећих међународних инструмената из области људских права, који инкорпорирају принцип пропорционалности у домаће право.

2. Ови услови и заштитне мере, према потреби с обзиром на природу поступка или овлашћења, између осталог укључују судски или други независни надзор, разлоге који оправдавају примену и ограничење обима и трајања таквог поступка или овлашћења.

3. У мери у којој је то у складу са јавним интересом, посебно поштеним суђењем, свака Страна разматра утицај надлежности и овлашћења из ових поглавља на права, одговорности и легитимне интересе трећих лица.

Члан 35 – Територијална примена

1. Свака држава или Европска унија може, приликом потписивања или депоновања свог инструмента ратификације, прихватања или одобрења, да одреди територију или територије на којима се ова Конвенција примењује.

2. Свака Страна може, накнадно, изјавом упућеном Генералном секретару Савета Европе, да прошири примену ове Конвенције на било коју другу територију наведену у изјави, а за чије међународне односе је одговорна или у чије име је овлашћена да предузима активности. У погледу те територије Конвенција ступа на снагу првог дана у месецу након истека периода од три месеца након датум пријема изјаве од стране Генералног секретара.

3. Свака изјава дата на основу два претходна става може, по питању територије назначене у тој изјави, бити повучена обавештењем упућеним Генералном секретару Савета Европе. Повлачење ступа на снагу првог дана у месецу након истека периода од три месеца од датума пријема тог обавештења од стране Генералног секретара.

Члан 36 – Федерална клауза

1. Федерална држава може задржати право да извршава обавезе из Поглавља II, IV, V и VI ове Конвенције у складу са својим основним начелима којима се уређују односи између централне владе и конститутивних држава или другим сличним територијалним јединицама, обезбеђујући да сарадња буде могућа и у оквиру Поглавља III и VII.

2. Приликом изражавања резерве у складу са ставом 1, федерална држава не може примењивати одредбе такве резерве да искључи или знатно умањи своје обавезе за спровођење мера из Поглавља III и VII. У целини, она обезбеђује широку и ефикасну могућност спровођења када се ради о овим мерама.

3. По питању одредби ове Конвенције, чија примена спада у надлежност сваке конститутивне државе или друге сличне територијалне јединице које уставни систем федерације не обавезује да предузима законодавне мере, федерална влада обавештава надлежне органе те државе о поменутим одредбама са својим позитивним мишљењем, подстичући их да предузму одговарајуће активности како би их примениле.

Члан 37 – Резерве

1. Свака држава или Европска унија може, у тренутку потписивања или при

депоновању свог инструмента ратификације, прихватања или одобрења, писаним обавештењем упућеним Генералном секретару Савета Европе, изразити резерве у складу са чланом 19. став 2. и чланом 36. став 1. Никакве друге резерве нису могуће.

2. Страна која је изразила резерву у складу са ставом 1. може у целости или делимично да је повуче путем обавештења упућеног Генералном секретару Савета Европе. Ово повлачење ступа на снагу на дан пријема датог обавештења од стране Генералног секретара. Ако се у обавештењу наводи да повлачење резерве ступа на снагу одређеног датума, а тај датум је каснији од датума када је Генерални секретар примио обавештење, онда ће повлачење резерве ступити на снагу тог каснијег датума.

3. Страна која је изразила резерву може да повуче ту резерву, у целости или делимично, чим јој то околности дозволе.

4. Генерални секретар Савета Европе може повремено затражити од страна које су изразиле једну или више резерви детаље о изгледима за повлачење тих резерви.

Члан 38 – Измене и допуне

1. Измене и допуне чланова ове Конвенције може предложити било која Страна, Комитет за праћење Конвенције или Комитет министара Савета Европе.

2. Сваки предлог измена и допуна се доставља Генералном секретару Савета Европе који их прослеђује странама, државама чланицама Савета Европе, државама које нису чланице а учествовале су у изради Конвенције или уживају статус посматрача у Савету Европе, чланицама Европске уније, свим државама које су позване да потпишу ову Конвенцију и Комитету за праћење Конвенције, најмање два месеца пре састанка на којем ће се разматрати. Комитет за праћење Конвенције доставља Комитету министара своје мишљење о предложеним изменама и допунама.

3. Комитет министара разматра предложене измене и допуне и сва мишљења Комитета за праћење Конвенције и може усвојити измене и допуне већином из члана 20. д Статута Савета Европе.

4. Текст измена и допуна који усвоји Комитет министара у складу са ставом 3. овог члана доставља се Странама на усвајање.

5. Све измене и допуне усвојене у складу са ставом 3. овог члана ступају на снагу првог дана у месецу након истека периода од месец дана након што

све Стране обавесте Генералног секретара да прихватају исте након спровођења сопствених интерних процедура.

6. Уколико је Комитет министара усвојио измене и допуне али исте нису још увек ступиле на снагу у складу са ставом 5, држава или Европска унија не може да да пристанак да буде обавезана Конвенцијом без истовременог прихватања измена и допуна.

Члан 39 – Решавање спорова

1. Комитет за праћење Конвенције, у блиској сарадњи са релевантним међувладиним комисијама Савета Европе обавештаваће се о свим потешкоћама у вези са тумачењем и применом ове Конвенције.

2. У случају спора између Страна у вези са тумачењем или применом ове Конвенције, Стране разрешење спора треба да траже кроз преговоре, мирење или арбитражу, или на било који други миролубиви начин који одаберу.

3. Комитет министара Савета Европе може успоставити процедуре за решавање спорова које Стране могу користити у случају спора, уколико су сагласне са истима.

Члан 40 – Отказивање

1. Свака Страна може, у било које време, отказати ову Конвенцију путем обавештења упућеног Генералном секретару Савета Европе.

2. Ово отказивање ступа на снагу првог дана у месеца након истека периода од три месеца од пријема датог обавештења од стране Генералног секретара.

Члан 41 – Обавештавање

1. Генерални секретар Савета Европе обавештава Стране, државе чланице Савета Европе, друге државе потписнице Европске конвенције о култури, државе које нису чланице аучествовале су у изради ове Конвенције или уживају статус посматрача у Савету Европе, Европску унију и све државе које су позване да потпишу ову Конвенцију у складу са одредбама члана 32. о:

   а. сваком потписивању;

   б. депоновању сваког инструмента ратификације, прихватања или одобрења

в. сваком датуму ступања на снагу ове Конвенције у складу са чланом 32;

г. свим резервама и сваком повлачењу резерви у складу са чланом 37;

д. свакој изјави датој у складу са члановима 9. и 13;

ђ. сваком другом акту, обавештењу или комуникацији у вези са овом Конвенцијом.

Потврђујући наведено, доле потписани, као прописно овлашћена лица, потписали су ову Конвенцију.

У Маглингену/Маколину, 18. септембра 2014. године на енглеском и француском језику, при чему су оба текста подједнако аутентична, по један примерак који се депонује у архиви Савета Европе. Генерални секретар Савета Европе ће проследити оверене примерке свакој држави чланици Савета Европе, држави која није чланица а која је учествовала у изради ове Конвенције или ужива статус посматрача у Савету Европе, Европској унији и држави позваној да потпише ову Конвенцију.